

Politický program Svetového kongresu Slovákov sa naplnil!

JERRY JAROSLAV KRÚPA

Dnes, keď sa všetci ľudia dobrej vôle radujú a plesajú z piateho výročia slobody slovenského národa, je dôstojne a správne povedať aspoň niečo o práci a bojoch, ktoré v rokoch rozhodujúcich pomohli národu k slobode. Svetový kongres Slovákov od svojho založenia v roku 1970 vykonal obrovský kus práce. Slovenskí historici iste zhodnotia jeho činnosť.

Pokúsím sa v skratke opísať aspoň časť práce Politickej komisie (PK SKS) v období odkedy som bol zvolený za jej predsedu (Generálne zhromaždenie SKS, Toronto, máj 1990) až do Bohumilého, slávneho a neopísateľne radostného vyhlásenia samostatnosti Slovenskej republiky.

Najskôr sa však chcem verejne vyznať, aké myšlienky a aký duch so mnou lomcovali od mojej mladosti. Lebo pravdu, slobodu a rovnoprávnosť som vždy veľmi miloval. Preto som aj v šesťdesiatom štvrtom opustil marxistické, protislovenské, beznádejné „Československo“.

Druhá Slovenská republika vznikla za priaznivých medzinárodných politických podmienok. Bohu vďaka sa Európa zbavila zločineckých systémov (Stalina a Hitlera). Ani maďarskej okupácie sme sa už obávať nemuseli. Medzinárodné dohody zaručujú neporušiteľnosť hraníc štátov Európy. Veľmoci boli síce za udržanie českého miniimpéria, ale výsledok slobodných a demokratických volieb v júni 1992, v ktorých slovenský národ vyhodil čechoslovakizmus na smetisko dejín, rešpektoval každý štát.

Slovenský národ konečne dospel k dôstojnému medzinárodnému postaveniu. A tak elegantným, nekrvavým spôsobom! Ako keby to predpísal sám osloboditeľ ľudstva Kristus Pán! Bolo dosť národne uvedomelých vlastencov - voličov, našlo sa dosť múdrosti, odvahy a lásky v srdciach najlepších synov a dcér národa, aby víťaz volieb v Slovenskej republike HZDS a jeho predseda Vladimír Mečiar, za podpory národne orientovaných strán mohol sebedome vyjednávať s víťazom volieb v Českej republike ODS s Václavom Klausom. Vladimír Mečiar vošiel do dejín ako zakladateľ druhej Slovenskej republiky.

V roku 1980 som vypracoval osemnásťstranový, štyridsaťštyribodový MANIFEST SLOBODNÝCH SLOVÁKOV. Pobádala ma k tomu najmä myšlienka, ktorú som v Manifeste

vysslovil, že osemdesiate roky budú pre slobodu Slovenska rozhodujúce. Manifestom som chcel tiež uistiť slovenský exil, že sú ľudia, i keď vyrastení pod komunistickým systémom, ktorí nestratili túžbu po slobode a samostatnosti, ktorí majú národnú a kresťanskú orientáciu.

Vtedy som si už plne uvedomoval, že iba v kresťanských krajinách sa mohla postupne vyvinúť sloboda, demokracia a ľudské práva. Nikde inde na svete sa to nestalo! Historicky to trvalo dlho. Lož sa šíri rýchlo. Božia pravda nás oslobodzuje pomaly. Kresťanstvo je proces prirodzený, evolučný, pomalý. Najprv oslobodzuje ľudí zvnútra, očisťuje ich dušu, a až potom sa ľudia môžu oslobodiť zvonka. Iba vnútorne oslobodení ľudia, ktorí milujú a rešpektujú svojho blížneho ako seba samého, sú schopní zorganizovať slobodný, právny štát. Zdegenerované duše plodia zdegenerované spoločenské systémy! Tento objav urobil zo mňa lepšieho kresťana.

Prvá veta Manifestu znie. „My, členovia generácie vyrastenej pod komunistickým systémom na Slovensku, združení v Organizácii 88, vydávame tento Manifest v mene pravdy, lásky, slobody a mieru, ako dokument nášho vedomia a svedomia“. Zvolil som názov Organizácia 88, aby som mohol vyjaviť moje vnútorné vedomie, že komunizmus sa začne vážne rúcať v roku 1988. Chcel som takto upozorniť slovenský exil, aj domov, aby sa pripravili na vážny boj, aby Slováci zvýšili pozornosť, aby mysliaci a milujúci v národe mysleli na konkrétne kroky, ktoré treba urobiť, aby sa Slovensko oslobodilo. Chcel som týmto tiež upozorniť vedúce osobnosti a organizácie exilu, aby dávali dokopy peniaze, aby sme boli pripravení, keď príde hodina dvanásta. Bol som vždy idealista.

Citujem aspoň niektoré body z Manifestu.

Prvý bod má znenie: „Totálne odmietame komunistický spoločenský systém. Tak totálne ako aj fašizmus, nacizmus a každú ideológiu založenú na nenávisti.“ Aj veľkohungarizmus a čechoslovakizmus sú založené na lži a nenávisti - k slovenskému národu. My sme demokrati. My sme proti nenávisťným ideológiám.

Nepriatelia slobody Slovenska nás, ktorí sme boli za samostatné demokratické Slovensko, nálepkovali „fašisti“ a „radikáli“, preto som pozitívne vyslovil fakt, že všetky tieto ideológie majú spoločnú základňu - nenávisť. Položil som ich na jednu úroveň. Nenávisť je nenávisť a je jedno či rasová, triedna, národná a či akákoľvek, vždy je deštruktívna. Zdôraznil som tým, že slovenský exil nie je „fašistický-nacistický“. Myšlienka slobody národa je vždy šľachetná. My nie sme proti nikomu, my sme za slobodu svojho národa. Nestretol som nikdy v zahraničí

Slováka činného v národnej politike, ktorý by vyznával fašistickú, komunistickú, alebo nacistickú ideológiu. Týmto nálepkovaním anti-Slovakisti lacnou, ale účinnou propagandou falošne pred vládami obviňovali slobodumilovných Slovákov a znepríjemňovali a zahatávali tak život a činnosť slovenského exilu.

Tretí bod Manifestu: „Chceme Slovensko slobodné, samostatné a demokratické. Demokracia, sloboda, právo a medzinárodná spolupráca je náš ideál.“

Siedmy bod: „...Budeme podporovať vstup Slovenska do zjednotenej Európy ako samostatného národno-politického celku... Slováci nechcú byť viac podnájomníkmi v Európe.“ Slováci sú inteligentný národ a chcú sa svojou poctivou prácou zúčastňovať na budovaní novej demokratickej Európy. Bože nedopusti, aby nás čechoslovakisti ako jeden „český kmeň“ zatiahli do spoločného európskeho štátu! Bez vlastnej adresy, by to mohol byť náš národný koniec.

Dvanásť bod: V Univerzálnej Deklarácii Ľudských Práv OSN stojí: „Všetci ľudia sú narodení slobodní a rovni a majú rovnakú dôstojnosť a práva“. To isté piati o národoch!

Toto desaťročie bude desaťročím boja o sebarealizáciu slovenského národa... Pokrok je pohyb spoločnosti k lepšiemu, vyššiemu, dokonalejšiemu, slobodnejšiemu, ľudskejšiemu...".

V posledných dvoch vetách Manifestu som vyslovil moje presvedčenie: „Tí, ktorí túžia byť slobodní, nájdu v sebe silu oslobodiť sa! Dnešný sen sa stáva skutočnosťou zajtra.“

Čítal som štúrovcov a napíňal som moju dušu už v mladosti ich láskou a obeťami k národu. Štúr, štúrovci sú vynikajúca inšpirácia! Oj, mor ho! Radšej voľ nebyť, ako byť otrokom! A my, Slováci, tisíc rokov otrokmi! A čože, vy nás za nič nemáte?! Bratia, zobudme sa! Amerika, Afrika, Ázia sú už dekolonializované, je na čase dekolonializovať i strednú a východnú Európu! Bez slobodných národov niet slobodného sveta!

Ako by sme mohli využiť duchovný, štátnický a kultúrny odkaz našich panovníkov a učiteľov Rastislava, Koceta, Svätopluka a svätých Cyrila a Metóda na zjednotenie národa a pozdvihnutie národného povedomia Slovákov až k slobode? Napr. odkaz kráľa Rastislava ako osvieteného a geniálneho kresťanského štátnika a jeho princíp národného samourčenia (Najlepšie sa národy vzdelávajú v materinskom jazyku. Tak sa aj kresťanstvo a právo najrýchlejšie rozšíria), ktorý predbehol svoju dobu o tisíc sto rokov. Chcel mať svoj slovenský národ vzdelaný, aby rozumel Kristovej náuke, kresťanskému zákonu, a tak aj slobode. Od nás sa vedomosti v jazyku ľudu budú šíriť ďalej. Boli to skutočne idey, ako povedal cisár Michal

III., na úrovni Konštantína Veľkého! Rastislav bo! prvý v našej histórii, ktorý si uvedomil veľký význam vzdelania. Vedel, že kresťanstvo a vzdelanosť znamenajú superiórne poznanie ekonómie života. Vedel, že vedomosti sú moc, nezávislosť a rodia slobodu a všeobecnú prosperitu.

Rastislav je náš prvý svätec, je náš prvý martýr kresťanstva, je náš prvý národný hrdina. Vďaka nemu kresťanstvo od nás sa rozšírilo takmer po celom slovenskom svete, aj do Rumunska. Kmene Ugrov krstili najprv slovenskí kňazi, a až koncom desiateho storočia boli, tak ako sv. Štefan, pokrstení latiníkmi-trojazyčníkmi (sv. Vojtech).

Dnes, keď už všetci kresťania majú povolené používať svoju národnú reč, niet príčiny pre náš národ i Katolícku cirkev Rastislava naďalej tak nemúdro diskriminovať! Bez Rastislava by nebolo svätých Cyrila a Metoda! Koľko škôl, kostolov a inštitúcií je po kráľovi Rastislavovi pomenované? A koľko pomníkov sme mu doteraz postavili? Rastislavova múdrosť, vytrvalosť a jeho obeta je ohromným príkladom pre nás všetkých. Modlíme sa k nášmu kresťanskému mudrcovi a martýrovi! Dúfam, že sa slovenskí klérus nejakým Rastislavovským zázrakom zobudí.

V roku 1976 v Slovensko-Americkom Kultúrnom Stredisku v New Yorku som mal prednášku o demokracii, tolerancii a cieľoch života. V prednáške som sa opýtal prítomných Slovákov, či byť Slovákom je kľatba, alebo požehnanie?

Obecenstvo bolo v odpovedi rozdelené, väčšina sa prikláňala ku kľatbe. Tisíc rokov sme otrokmi, dnes ešte stále nejestvujeme. Aké požehnanie?! Boh nás trestá? Za čo? Keď som vysvetlil, že Boh nás netrestá, ale nám dáva za dlhú dobu ohromnú možnosť rozvoja, priamo od základu. Že najmä naša generácia je požehnaná, lebo má znovu možnosť pracovať, duchovne i materiálne sa dvíhať, oslobodzovať sa, organizovať sa do samostatného štátu a tak si vytvárať duchovné a materiálne možnosti rozvoja sa do nebývalej výšky a šírky. Boh nám dal milosť narodiť sa do tohto porobeného národa, aby nám dal možnosť zdokonaľovať sa, používať slobodne našu predstavivosť a tak zodvihnúť sa zo zeme až po nebo!

Emigrácia štvrtiny národa do USA bola považovaná za tragédiu. Z tela národa sa odčerpalo veľa krvi. Ale, nie je to náš jednostranný, obmedzený pohľad? Za slobodu sa piali krvou. Boh dal aj takýmto spôsobom národu možnosť pomôcť si. A skutočne, po čase, ako zistil aj veľký Andrej Hlinka: bez vás, amerických Slovákov, boli by sme stále v maďarskom otroctve! Tak je to, že veľa razy veľké možnosti nevidíme. Nariekame, že nám jablko zo stromu padlo na hlavu, ale nevidíme v tom možnosť objaviť zákon zemskej príťažlivosti... Lebo mnohí z nás

sme duchovne poloslepí. Opustili sme nášho ducha slobody, ducha premýšľavého, ktorý je predsa z Božej nekonečnej inteligencie, večnej nádeje a našej ľudskej príčinlivosti, ducha Kristovho? Každá minca má dve strany. Hniloba a zanedbávanie vlastnej inteligencie neoslobodzuje. Zotročuje. Svätý Pavol nás učí: Bratia, boli ste povolani k slobode... A prítomní, ktorí si mysleli, že žijú v kliatbe, zmenili názor.

v roku 1987 som v New Yorku zorganizoval seminár S-AKSu a 1. zboru Slovenskej Ligy v Amerike na tému: Čo je slovenské, čo je české, čo je moravské? Čo je československé? Cieľom mojej prednášky bolo vyjasniť si pojmy ako národ, štát, vlasť, právo na samourčenie, právo národa vlastniť svoju vlasť a národnú sebarealizáciu. Na záver prednášky som vyzval slovenskú verejnosť, aby sa pripravila, lebo rok 1988 sa blíži. Nová doba prichádza pre tento svet. Nová doba slobody pre človeka i pre národy. Budme pripravení! Ale neviem koľko počúvajúcich ma počulo...

v októbri 1988 v New Yorku sme oslavovali 125. výročie založenia našej duchovnej matky Slovákov Matice slovenskej. Bol som požiadaný o prejav. Pri tejto príležitosti som vypracoval Žiadosti amerických Slovákov.

Žiadosti boli plnou halou Sloveniek a Slovákov manifestačne odsúhlasené. V piatych bodoch sme žiadali, aby sa Matica slovenská navrátila slovenskému národu podľa jej pôvodného ducha a stanov. Žiadali sme tiež vrátiť Matici a národu jeho historické znaky: dvojité, rastislavovský kríž a národnú zástavu.

Poslal som Žiadosti a sprievodné listy týmto vtedajším potentátom: prezidentovi G. Husákovi, ministrovi kultúry M. Válkovi, vedúcemu Oddelenia pre zahraničných Slovákov A. Karkusovi, a samozrejme predsedovi MS V. Mináčovi. Tomu dúchačovi do pahrieb národa som v sprievodnom liste pripomenul: „Ak by ste sa, pán predseda, pričínili o znovunadobudnutie nezávislosti Matice, uvoľnili by ste ohromné tvorivé sily národa. Tým by ste vošli do dejín ako jeden z veľkých predsedov a národ by Vám to nikdy nezabudol.“ Toto sa stalo po jeho odmietnutí ponuky predsedu SKS Štefana Romana, usporiadať Svetový festival slovenskej mládeže na Slovensku.

Komunista Mináč bol jeden z vedúcich mysliteľov na Slovensku. Bol presvedčený, že keď slovenskí komunisti prestanú byť brzdou samostatnosti, národ sa k samostatnosti prederie. Onedlho sme s Mináčom a Maticou spolu „hryzli i zem“ len aby Slovensko bolo samostatné. Môj prejav, Žiadosti a listy som tiež odovzdal novému predsedovi Matice slovenskej Jozefovi Markušovi, keď po novembri 89, bol prvý raz na návšteve v USA.

Sláva Bohu na výsosti! Božia pravda a duch slobody je na našej strane! Myšlienky zodpovednej slobody majú ohromnú silu. Kresťania sa modlia Otče NÁŠ. Nikto sa nemodlí Otče MÔJ. Teda my všetci sme jeho rovnoprávne deti. Všetci sme milovaní a rovnoprávni dedičia Jeho veľkosti. Od Neho, ako jeho dedičia, odvodzujeme našu ľudskú dôstojnosť a slobodu myslenia a konania. Ak sa necháme nejakými zloduchmi, pohanmi, matériou osprostíť a stratíme vedomie dedičnosti božskej, stratíme našu slobodu, našu dôstojnosť, naše ľudské práva. Je to naša chyba.

Neprekĺňajme Boha! Neboli sme dosť múdri, aby sme mu zostali verní. Možno sme utláčali prirodzených spojencov ako Svätopluk, a tí nás opustili, keď sme ich potrebovali. To isté urobili Česi s nami v tomto storočí. Arogancia a hlúposť moci. Niekedy náprava našej mýlky trvá storočia! A myslíme si, že nás Boh trestá. Veď hej, zloba sveta vždy jestvuje. Ale „musíme byť ako hadi“, aby sme prekabátili s pomocou Božou zlobu sveta. A nesmieme sa báť martýrstva. Aj z toho národy, kresťania, židia, mohamedáni a všetky veľké veci v histórii žijú. Aha, koľko národnej sily nadobudli Židia z utrpenia holocaustu! Založili si svoj samostatný štát po tisíc deväťsto rokoch.

Naša prvá národná revolúcia, vyhlásenie „neodvislosti od Maďarov“ - 1848, je perverznými hlavami marxistických historikov, nazývaná „reakčná“. Môže byť boj za demokraciu a slobodu národa reakčný? Americká národná revolúcia (1776-81) musela byť potom tiež „reakčná“. Naopak. Bol to veľmi osvietený krok dopredu, začiatok dekolonializácie a demokratizácie sveta. Osvietení kresťania Štúr, Hurban a Hodža boli inšpirovaní ideálmi Biblie, Americkej a Francúzskej revolúcie. Slováci boli prirodzenými demokratmi! Feudálov medzi nimi nebolo. Ďakujeme kresťanským kňazom za naše národné prežitie-prebudenie!

Slovenský renegát, vedúci revolúcie v Uhorsku Kosuth, ktorý nás chcel genocidálne zničiť, bol podľa marxistov „pokrokový“. Bol to zločinec!

„Česká robotnícka trieda musí pomáhať slovenskej robotníckej triede“. Kto nás to chcel učiť pracovať?! Lenivých a neschopných ľudí nikto nechce ani za otrokov... A o nás sa bili aj Nemci, aj Maďari, aj Česi.

Všetko to fyzické derešovanie národa som cítil na mojom vlastnom chrbte. Preto pracoval som a modlil som sa. Pôrod nového života nie je ľahký. Dúfať a pracovať som nikdy neprestal. Mnohí bratia a sestry v národe uverili profesionálnym luhanom. O T. G. Masarykovi som mal istý čas dobrú mienku. Ale keď som objavil, že jednou rukou podpisoval Pittsburgskú dohodu (Štefánik uznával Clevelandskú dohodu!) a druhou rukou písal Kongresu

USA nótu, že „Slovaks are Hungarian Bohemians“, stal sa u mňa podvodníkom. Stal sa autorom ideológie nenávisť. Dôsledky si odniesol nielen náš národný hrdina a martýr gen. Dr. Milan Rastislav Štefánik, ale celý národ.

V roku 1981 som spolupracoval na knihe o gen. Štefánikovi v S-AKS. Preštudoval som veľa materiálov. Som presvedčený, že Štefánik bol vo Vajnorochoch zostrelý. Štúdiom a skúsenosťami v slobodnom svete som sa sústavne utvrdzoval v pravde, že iba samostatný národ môže žiť dôstojným životom.

I Martin Kukučín, keď sa vrátil po prvej svetovej vojne a keď sa rozhliadol po Česko-Slovensku, napísal do Matice: Teraz to my, Slováci máme o to ťažšie, že utlačujúci Česi sa vydávajú za našich bratov... Keď Kukučín nepodpísal Masarykovi jeho kolonializmus - čechoslovakizmus, Masaryk mu odmietol dať akékoľvek postavenie v republike a tak radšej odišiel do Chorvátska. Podobne odišiel znovu do USA aj vynálezca J. Murgaš.

Beneš v r. 1943 utekal do Moskvy, napriek protestom Britov, predat' Stalinovi svoj národ. Pritom predal boľševikom aj naše Slovensko. Aký milý „demokrat!“

Aj Košickú dohodu, aj „federáciu“ tak ako všetky dohody, nemorálni českí politici nedodrжали. „Československo“, aj prvé, aj druhé, bolo založené na lži. Nijaká lož nemôže dlho trvať.

Prvá Slovenská republika, zo štvrtiny už okupovaná Maďarskom a Nemeckom, vznikla medzi dvomi strašnými, nemorálnymi, ateistickými ríšami: stalinským ZSSR a hitlerovským Nemeckom. Tieto dva ateistické systémy zničili viac ľudí ako všetky vojny na svete do začiatku dvadsiateho storočia! Marxisti spáchali na kresťanských národoch východnej Európy KREŠŤANSKÝ HOLOKAUST. Keď si bol v komunizme kresťan, bol to tvoj koniec. Ak si nebol zničený na Sibíri, zničili Tvoju existenciu. Cirkvi, aj celé národy boli vykyňované!

Neviem prečo o tomto holokauste Európa a celý civilizovaný svet hlasno nekričí. Možno nám kresťanom chýbajú aktívni právnici. Nacisti zase spáchali ŽIDOVSKÝ HOLOKAUST. Tieto dve ideológie boli bratia v nenávisť. Kto financoval a zarábal na týchto vražedných systémoch?

Náš národ ako celok, ani v marxizmom, ani s nacizmom nechcel mať nič spoločné. Vláda prvej Slovenskej republiky takmer celá bola proti boľševizmu a bola aj v tichej rezistencii proti nacizmu. Slováci si uvedomili obidve zlá a bojovali so zbraňou v ruke proti obidvom zlám. Som hrdý na môj národ! Treba si uvedomiť, že bez prvej Slovenskej republiky nebolo

by SNP. Keď povstanie začalo, noviny vo Veľkej Británii i v USA ho oznámili takto: „Česi povstali na Slovensku!" Máme my Slováci osvietenú históriu, len si ju najprv musíme sami napísať z hľadiska potrieb nášho štátu v národnom duchu.

Rok 1970 - konečne sa Slováci v slobodnom svete zjednotili! Som jeden zo zakladajúcich členov SKS. Konečne sa slobodní Slováci dohodli na jednom celi: samostatná, demokratická Slovenská republika. Myšlienku SKS som propagoval a rozširoval so zápalom. Každá schôdza, každá konferencia, každá kniha, každá rezolúcia, každý bulletin SKS mi napíňali srdce radosťou a nádejou. Môj národ pre svet ešte nejestvuje, ale samostatné a demokratické Slovensko bude realitou! Zbaviť sa otroctva! Čo viac si slušný, slobodný a kresťanský človek môže priať?!

Na Generálnom zhromaždení SKS, v máji 1990, vznikla kríza. Dovtedajší generálny tajomník Dušan Tóth sa nechal vymenovať za poradcu benešovca, prezidenta Václava Havla a on mu povedal, že Slovensko je už slobodné. Rozhodol sa rozpustiť SKS. V pozadí toho bolo viac. Historici budú mať čo skúmať.

Po smrti predsedu SKS Štefana Romana (1988), niektorí neprincipiálni, vnútorne neoslobodení funkcionári začali zmätene, alebo zámerne strečkovať... Absolútna väčšina funkcionárov a členov to považovala za zradu na národe a SKS.

Slovensko sa práve dostalo do procesu postupného oslobodzovania sa. S každou novou uverejnenou pravdou sa oslobodzovalo stále viac a viac Slovákov. Po novembri 1989 som bol presvedčený, že samotná Slovenská republika je už len otázkou času. Národné uvedomenie na Slovensku bolo hádam najnižšie zo všetkých európskych krajín. V '68-om prebudenie národu trvalo až šesť mesiacov, teraz to potrvá podstatne viac. Také bolo moje presvedčenie.

Generálne zhromaždenie SKS zvolilo nové vedenie. Za predsedu bol zvolený Marián Šťastný a tajomníkom sa stal Jozef Suchý. Predseda sľúbil zaobstaráť peniaze na činnosť. Vysúkali sme si rukávy do roboty. Každý musel hlbšie siahnuť do vlastnej peňaženky.

Generálne zhromaždenie ma zvolilo za predsedu Politickej komisie. Ako prvú vec pre Politickú komisiu a celé SKS som videl potrebu vypracovať konkrétne kroky, ktoré ukážu ľuďom cestu čo treba robiť, aby národ dospel k samostatnosti.

Ešte ako tajomník Politickej komisie, v lete 1989 som vypracoval Desať schodov k národnej dôstojnosti, graf - piktogram, v podobe pyramídy. Vrcholom pyramídy bolo perspektívne členstvo samostatnej SR v Európskej únii. Základňou bola Slovenská

socialistická republika a Slovenská cirkevná provincia. Dva fundamenty, na ktorých sa musí budovať. Každý schod bol jeden konkrétny politicky dôležitý čin, ktorý viedol k samostatnosti. Od uzákonenia majetkovej suverenity Slovenska, utvorenie vlastnej armády, voľbu prezidenta, až po EÚ. Jeden obraz, či graf je hodný tisíc slov. Mal to byť návod práce a zároveň agitačný leták, ktorý sa mohol ľahko rozmnožiť.

V lete 1989 som poslal leták cez Viedeň na Slovensko. Na Vianoce 1989 vo vianočnom pozdrave som ho poslal Jánovi Čarnogurskému s nádejou, že bude ním inšpirovaný. Márne! Čoskoro som sa dozvedel, z tlače, aj cez kontakty, že Čarnogurský ignoruje rozhodnutia snemov vlastného hnutia a má svoj osobný program, ktorý nevedie k oslobodeniu Slovenska. Ale podviedol veľa kresťanov. Zo začiatku názov Kresťansko-demokratické hnutie pomýlilo aj mnohých zahraničných Slovákov. Ťažko si bolo predstaviť, že organizácia, ktorá sa nazve kresťanská a demokratická, by mohla byť nekresťanský a nedemokraticky proti slobode vlastného národa! Čo KDH svojou politikou dosiahlo, bolo rozštiepnutie kresťanov na Slovensku. KDH sa snažilo ovplyvňovať aj SKS. KDH a iní štátnemu departmentu USA posielali všetko negatívne informácie. Zacielili sa najmä na p. Mečiara.

V lete na dovolenke v štáte New Hampshire (štát má inšpiratívne heslo: Give me liberty or give death) som vypracoval návrh na Politický program PK SKS, ktorému som dal takéto úvodné heslo: Iba marxisti, fašisti, neokolonialisti a ich platení služobníci sú proti samostatnej, demokratickej Slovenskej republike!

Program bol prediskutovaný a odhlasovaný Politickou komisiou SKS 14. októbra 1990 na schôdzi v New Yorku. Jedného z tajomníkov komisie Ing. Edwarda Galbu som požiadal pri jeho ceste na Slovensko v septembri 1990, aby dal kópiu Návrhu Programu Slovenskej národnej rade a porovnal náš Program s Programom SNS. Slovenská národná strana bola vtedy jediná parlamentná strana, ktorá mala jasný program: samostatné Slovensko. Ostatné parlamentné strany predbežne mútili vodu vo federácii, alebo konfederácii.

Citujem z listu Ing. Jozefa Horského, podpredsedu SNS, zo dňa 2. októbra 1990: Prekonzultovali sme znenie Vášho Návrhu Programu činnosti PK SKS i Programové vyhlásenie SNS zo dňa 8. septembra 1990. Návrh Vášho Programu považujeme svojou koncepciou za moderný a odpovedajúci nielen ponímaniu slovenskej otázky Slováckmi v zahraničí, ale aj ponímaniu každého Slováka žijúceho vo svojej vlasti. V Principiálnych otázkach, ako i v Konkrétnych krokoch, ktoré navrhujete niet medzi Vašou a našou koncepciou žiadnych rozdielov."

Program Politickej komisie SKS sa na zasadaní prezídia v novembri 1990 v Quebec City prepracoval do Rezolúcie predsedníctva SKS k politickému vývoju v Slovenskej republike. S tým sa išlo do boja. Keď sa v Quebecu pracovalo na tejto rezolúcii, veľmi som dbal, aby sa nevynechali, alebo nezmenili na nepoznanie body rezolúcie 1, 3 a 4 a Konkrétne kroky.

Napísal som list svätému otcovi Jánovi Pavlovi II.

Požiadaval som ho, aby nám vyjaval jeho postoj k hnutiu Slovákov za samostatnosť Slovenska. Rôzni demagógovia zneužívali váhanie niektorých slovenských biskupov otázke samostatnosti. Boli rôzne dohady o postoji pápeža. Aby urobil jasno, či sú slovenskí biskupi podriadení biskupom českým. Prosím Vás, prineste svetlo do tmy, aby

národ nemohol zneužívať žiadny demagóg a Vás, hlavu Katolíckej cirkvi, používať na politické ciele proti slovenskému národu..." Slovenskí katolícki biskupi, na čele s metropolitom Slovenska arcibiskupom Jánom Sokolom sa postavili za suverenitu

Slovenskej republiky. Prehýbala sa tiež spolupráca medzi Maticou slovenskou a SKS.

Moje prejavy na oslavách štátnosti v New Yorku boli publikované v slovenskej zahraničnej tlači i v tlači na Slovensku. Musel som ich zostaviť tak, aby boli aj agitačné, aj ohnivo povzbudzujúce, a tiež vzdelávajúce.

Nie veľa Slovákov poznalo svoju históriu i skutočnú históriu „Československa". Preto bolo toľko váhaní, kolísaní a okúňaní sa. Moja kniha Láska a myšlienky (niekoľko kusov som priniesol na Slovensko v 1987 a tiež v 1991) vykonala tiež dobrú národne uvedomovaciu a inšpiračnú službu v kauze samostatnosť. Napríklad, poslanec a vtedajší predseda SNS Ing. Víťazoslav Mórica mi povedal, že ju nosí všade so sebou. Stretli sme sa v Brezne, keď sme po Slovensku agitovali za samostatnosť pred voľbami 1992. Skutočne ju vytiahol z tašky a musel som mu napísať venovanie. Bolo to pre mňa vyznamenaním, pán poslanec! Citoval z nej i vo Federálnom zhromaždení. (! Česi sa poučili.) Časti boli publikované v rôznych národne orientovaných novinách.

Tajomníci a členovia Politickej komisie Ing. Edward Garba, Roman Vrba, Stano Filko, Ing. Jozef Vrba, Viktor Freudenfels, Lýdia Demková, dr. Matúš Stanek, pri svojich návštevách na Slovensku všade agitovali za samostatnosť a nadväzovali vzácné a užitočné kontakty a spoluprácu s aktérmi národnej revolúcie a politickými stranami. Výbornú prácu robil pre Politickú komisiu SKS dr. Jozef Krúpa a Helena Krúpová z Bratislavy, Štefan Trepáč z Veľkých Bielic - Partizánske, Ján Repasky z Popradu a ďalší spolupracovníci. Napríklad zabezpečil som,

že pani učiteľky Anna Hafnerová a Dana Balajová vyučovali nemčinu a angličtinu v ústredí SNS.

V septembri 1991 som predniesol na sympóziu o Andrejovi Hlinkovi organizovanom Maticou slovenskou v Bratislave osemnásť stranovú štúdiu: Hlinka v slovensko-americkej tlači. Sú v nej vzácne informácie, ktoré inšpirovali k slobode ďalších ľudí. Štúdia bola publikovaná. Nechal som niekoľko výtlačkov na Slovensku. Nadviazal som kontakty s Hlinkovou spoločnosťou.

Spolupracovník Politickej komisie SKS v Bratislave dr. Jozef Krúpa, ma predstavil predsedovi spoločnosti slovenskej inteligencie KORENE, akad. maliarovi a národnému aktivistovi Viliamovi Horňáčkovi, dnes poslancovi za HZDS. Stal som sa členom. Vznikla vzájomná morálna podpora a spolupráca. V Ilave som precital do mestského rozhlasu Výzvu k národu, ktorá vzišla z rozšírenej schôdze Politickej komisie 8. septembra 1991 v New Yorku. Prístup do rozhlasu mi vybavila p. učiteľka a aktivistka MS Anička Dianová.

Výzvu k národu uverejnili noviny Slovenský národ, ktoré ju šírili ďalej. Stálo v nej: ...Vyzývame národ, aby sa nebál samostatnosti a SNR, aby neodkladne vyhlásila samostatnosť SR. Piata národná revolúcia musí byť úspešná.... So zadosťučinením vítame rozpad Sovietskeho zväzu a Juhoslávie. Tak čoskoro skončí i české miniimpérium. Nech žije slobodné Slovensko!"

V marci 1992, na oslave slovenskej štátnosti, na záver môjho prejavu publikum nadšene prijalo Deklaráciu newyorských Slovákov. V nej okrem iného vyhlasujeme, že: „česko-slovenskú spoluprácu v 1. svetovej vojne začatí americkí Slováci a americkí Slováci ju po zlých skúsenostiach i skončia. Vyhlasujeme, že vinou českého imperializmu, česko-slovenské manželstvo sa nevydarilo!"

V apríli 1992 som pripravil s Romanom Vrbom volebný leták a plagát na Slovensko. Dal som mu takýto názov: Aby národ bol plne produktívny musí byť samostatný. Leták vysvetľuje výhody národnej samostatnosti a nevýhody a ničenie národa žijúceho v nesamostatnosti. Leták končí výzvou: Bratia a sestry, hlasujme tak, aby sme konečne uznali sami seba. Za samostatné, demokratické Slovensko!

Objednal som ho v tlačiarni Matice slovenskej prostredníctvom jej predsedu Jozefa Markuša. 80.000 dvojfarebných letákov a 20. 000 plagátov. Dr. Jozef Krupa si vzal na starosť prácu okolo tohto dôležitého projektu. S distribúciou stranám pomáhal aj Ing. Jozef Vrba, keď prišiel na Slovensko z Toronta.

S blížiacimi sa voľbami som považoval za potrebné vypracovať list. Poslal som ho hlavám najvýznamnejších štátov, susedom Slovenska a generálnemu tajomníkovi OSN. V liste som upozornil adresátov na blížiace sa voľby v ČSFR, 5. a 6. júna 1992. Uviedol som v ňom, že je viac ako pravdepodobné, že SNR, ktorá vzíde z týchto volieb, vyhlási Slovenskú republiku za suverénny štát. Vysvetlil som históriu porušovania slovensko-českých dohôd od Clevelandskej až po „federáciu“. Konštatoval som, že Slováci viac nedôverujú Čechom. Tiež som upozornil na fakt, že „Československo“ je posledný existujúci stalinský výtvor a Slovensko je posledný politický väzeň v Európe. Dúfame, že mier prevládne a Slovensko sa teší na rovnocennú spoluprácu v zjednotenej Európe, ktorej politická mapa by mala siahať od Atlantiku po Japonské more.

Požiadaval som hlavy štátov, keď Slovenská republika vyhlási suverenitu a samostatnosť, aby urýchlene uznali slobodný slovenský štát. Ku každému listu som pripojil anglický preklad Memoranda o Slovensku od Českej nacionálne socialistickej strany. Graciózne nám odpovedal Úrad prezidenta Francúzska a Úrad ministerského predsedu Veľkej Británie a Kanady.

A potom prišiel historický 5. a 6. jún 1992. Ešte večer pred voľbami, 4. júna, zorganizovali sme posledný tlak za samostatnosť Slovenskej republiky, vlastne prosbu, výzvu, v hoteli Bôrik, v Bratislave. Financoval to kanadský podnikateľ Jozef Hoffman. Stretnutie viedol exekutívny podpredseda SKS Ing. Milan Fischer. Ja som mal exhortačný príhovor. Organizačne vec zabezpečil Ing. Jozef Vrba. Nazvali sme to Schôdza zahraničných Slovákov s predstaviteľmi politických strán a iných významných organizácií. Boli tam vedúci vtedajšieho verejného života, mnohí politickí činníci zo SNS, HZDS, SKDH, SLS, ASV, NEZES, MS a ľudia z médií. Naše prejavy, výzvy a diskusia vytvorili pozitívnu atmosféru pre kauzu slobody.

Národ v historických voľbách 1992 odmietol čechoslovakizmus raz navždy. Po voľbách prichádzali už iba samé radostné udalosti. A najradostnejší, najvýznamnejší, najvíťaznejší deň v mojom živote: 1. január 1993! Ťažký boj sme bojovali a vybojovali sme ho víťazne!

Uzavriem tento hrubý výpočet práce PK SKS citátom z listu predsedovi NR SR Doc. JUDr. Ivanovi Gašparovičovi, CSc: „V mene Politickej komisie SKS dovoľte mi vysloviť moje nesmierne nadšenie nad zrodom nezávislej Slovenskej republiky... Niekedy som takmer zúfal. Ale moja viera vo vesmírneho Boha a znalosť histórie mi diktovali: nezúfaj Slovák, dúfaj! ...O talentovaný slovenský národ sa nikto nemusí obávať... Naša a Vaša práca a obeť neboli

márne. Po piatich rokoch, vďaka jej vláde, vďaka tvrdej slobodnej robote, národ a demokraciu milujúcim občanom, SR skutočne žije a mocnie.